

5.2. Områder, som ikke er omfattet af loven

En række områder er i overensstemmelse med servicedirektivets artikel 1, stk. 2-7, ikke omfattet af loven, f.eks. foranstaltninger truffet for at fremme af kulturel eller sproglig mangfoldighed eller mediepluralisme, strafferet og arbejdsretlige regler, herunder regler om arbejdsmiljø.

Loven påvirker ikke de kompetente myndigheders frihed til at fastsætte, hvad der er tjenesteydelser af almen økonomisk interesse, hvordan disse tjenesteydelser skal organiseres og finansieres, samt hvilke forpligtelser de skal være underlagt.

Loven berører desuden heller ikke de kompetente myndigheders beslutninger om at oprette offentlige eller private enheder til at udføre en bestemt tjenesteydelse eller kompetente myndigheders indgåelse af kontrakter om udførelse af en bestemt tjenesteydelse, som er omfattet af bestemmelserne om offentlige indkøb, da loven ikke omhandler regler om offentlige indkøb. Loven vedrører heller ikke monopoler for levering af tjenesteydelser eller støtte, som er omfattet af fællesskabsrettens konkurrenceregler.

Herudover vedrører loven ikke skatte- og afgiftsområdet i overensstemmelse med servicedirektivets artikel 2, stk. 3. Desuden omfatter loven i overensstemmelse med servicedirektivets artikel 3, stk. 2, heller ikke international privatret.

Herudover gælder et forrangsprincip. Dette betyder, at en bestemmelse i dansk lovgivning, som er fastsat med hjemmel i fællesskabsretten, om særlige aspekter af adgangen til eller udøvelsen af servicevirksomhed inden for særlige områder eller særlige erhverv, har forrang for denne lov i tilfælde af modstridende bestemmelser. Det betyder dog ikke, at hele erhverv, som er reguleret af f.eks. et sektordirektiv, er undtaget loven, men kun at de enkelte bestemmelser, som måtte være i konflikt med loven, har forrang for loven.

En række tjenesteydelser er desuden ikke omfattet af loven jf. servicedirektivets artikel 2, stk. 2. Loven omfatter eksempelvis ikke sundhedsydelser, herunder farmaceutiske tjenesteydelser, sociale tjenesteydelser, transportydelser og ikke-økonomiske tjenesteydelser af almen interesse. Formuleringen af undtagelserne er lagt tæt op ad servicedirektivets ordlyd.

5.3. Definitioner

For at lette forståelsen af loven og sikre en korrekt gennemførelse af servicedirektivet, er det fundet hensigtsmæssigt at medtage direktivets definitioner, med visse sproglige justeringer, af tjenesteydelse, tjenesteyder, tjenestemodtager, etablering, midlertidig leve-

ring af tjenesteydelser, tilladelsesordning, krav, tvungende almene hensyn og kompetente myndigheder.

5.4. Oplysningspligt for tjenesteydere

Loven pålægger tjenesteydere at oplyse om virksomhedens form, samt om hvorvidt der er en risiko for interessekonflikter, hvis tjenesteyderen udbyder flere former for tjenesteydelser.

Disse oplysningskrav supplerer resten af servicedirektivets oplysningskrav, som implementeres i markedsføringsloven og relevante sektorlove. Oplysningskravene skal være med til at styrke gennemsigtigheden og dermed navnlig forbrugernes tillid til tjenesteydelser. Formålet er at sætte forbrugerne bedre i stand til at foretage et kvalificeret valg af leverandør af en tjenesteydelse, idet det bliver lettere at indhente basale oplysninger om tjenesteyderne og deres ydelser, samtidig med at det undgås at påføre tjenesteyderne urimeligt stort besvær. Tjenesteyderen kan selv afgøre, hvordan de pågældende oplysninger gives.

Den gældende lovgivning indeholder allerede på en række områder krav om, at en part skal give bestemte oplysninger i forbindelse med indgåelse af aftaler. Lovens bestemmelser supplerer derfor oplysningskravene i gældende lovgivning, herunder markedsføringsloven, forbrugeraftaleloven og lovgivning som regulerer bestemte erhverv.

Lovens regler om oplysningspligter vil kunne være overtrådt, og en tjenesteyder vil kunne straffes, hvis tjenesteyderen ikke giver tjenestemodtageren de påkrævede oplysninger. En tjenesteyder vil ikke kunne straffes, hvis oplysningspligten i sagens natur ikke kan opfyldes i god tid, inden kontraktens indgåelse eller udførelsen af tjenesteydelsen, hvis der ikke foreligger en skriftlig aftale.

Såfremt der sker en overtrædelse af lovens regler om oplysningspligt for tjenesteydere, vil der normalt tillige være tale om en overtrædelse af markedsføringsloven, som Forbrugerombudsmanden har mulighed for at gribe ind over for. Forbrugerombudsmanden kan i den forbindelse benytte de indgrebsbeføjelser, der findes i markedsføringsloven. Forbrugerombudsmanden kan således bl.a. efter forhandling opnå tilsagn fra den erhvervsdrivende om overholdelse af loven, jf. markedsføringslovens § 23, stk. 2, samt udstede administrative påbud, jf. markedsføringslovens § 27, stk. 2, og nedlægge foreløbige forbud, jf. markedsføringslovens § 29. Herudover kan Forbrugerombudsmanden retsforfølge overtrædelser af strafpålagte bestemmelser i markedsføringsloven ved indgivelse af politianmeldelser, ligesom Forbrugerombudsmanden kan anlægge civile søgsmål om bl.a. påbud, for-